

שיל"ת

קונטרס

# דפידשנו

על סדר הדף היומי

קובץ ביאורים והערות על סדר הדף היומי שנתלכנו  
בלימוד בצוותא על ידי

הר"ר זלמן חיים הומינר הי"ו  
והבה"ח יוסף יצחק גולדשטיין הי"ו

יוצא לאור ע"י  
ארגון שיעורי תורה שע"י קהילת קרעטשניף

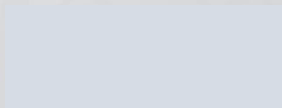
גיליון רפז שנה ו' פרשת חג השבועות - נשא חודש סיון שנת ה'

תשפ"ו לפ"ג

חולין טו. - כ:

**קוראים המעוניינים להצטרף לרשימת תפוצה במייל**  
**ניתן לפנות לכתובת המייל**  
**sh0533132203@gmail.com**

להנצחות וכן לכל ענייני הגליון ניתן לפנות  
להר"ר זלמן חיים הומינר בפל' 053-3132203



נ.ב. הביאורים וההערות נכתבו תוך כדי לימוד ואפשר ונפלו טעויות  
ולכן נבקש מכל מי שיש לו הערות או הארות אם יוכל לשלוח בכתב  
לכתובת מייל הנ"ל.

# פרנס השבוע



# מה בגליון?



- הא דהקשו בגמ' ונוקמה כר' יוחנן הסנדלר דאמר לא שנה בשוגג ולא שנה במזיד לא אכיל ר' יוחנן הסנדלר קמפליג במואלאי שבת לאחרים ולא לו תנא דידן שחיטתו כשרה קתני לא שנה לו ולא שנה לאחרים, והיינו דאמרו בגמ' דאי אפשר להוקים משנתינו כר' יוחנן הסנדלר, דהרי הוא אמר שרק לאחרים מותר במואלאי שבת, ואילו לו אסור לעולם, ומשא"כ התנא במשנתינו אמר דשחיטתו כשרה דמשמע לכולי עלמא בין לו ובין לאחרים, ואם לו אסור לעולם למאי נפק"מ לו דשחיטתו כשרה, באמת קשה מה עניין הא דשחיטתו כשרה למה שנאסר עליו לאוכלו לעולם, הרי האיסור לאוכלו אינו מלד כשרות השחיטה, אלא משום קנס, ובאמת יש לומר דשחיטתו כשרה לכולי עלמא, רק דהוא למעשה אינו יכול לאוכלו משום קנס. ועוד, דאיכא ראייה ממשנתינו עכמה דמה ששחיטתו כשרה אינו הכרח שיוכל לאוכלו, דהרי גבי יום הכיפורים אמרו דשחיטתו כשרה על אף דביומא אסור לו לאוכלו משום איסור עינוי דיום הכיפורים, אלא ודאי הביאור הוא דמלד כשרות השחיטה כשרה היא, ומ"מ מלד איסור יום הכפורים כן אסור, וממילא כך יש לומר לעניינינו דעל אף דשחיטתו כשרה לו יהא אסור עולמית לאוכלו משום קנס, וממילא למה אי אפשר לומר דמשנתינו כר' יוחנן הסנדלר אזלה? (הערה ל"א)

- מה דאמר ר' ירמיה אמר שמואל כל הכשר בשחיטה כנגדו בעורף כשר במליקה הא פסול בשחיטה פסול במליקה למעוטי מאי אילימא למעוטי עיקור סימנין והא תני רמי בר יחזקאל אין עיקור סימנין בעוף אמר רב פפא למעוטי ראשו וכו', והיינו להיות וסמואל דדבריו נקט להכשר בשחיטה כשר במליקה, הבינה הגמ' דהדיוק אתא שמואל לחדש, דהרי מה שכתב בזה כשר בזה כבר אמרו במשנה להדיא, ומה חידוש איכא בזה, ולכך דייקו דהא הפסול בשחיטה פסול במליקה, אבל ראו לבאר דאיידי כאן בפסול עיקור סימנין ואולי לחדש בא שמואל דגם בעוף במליקה עיקור סימנין פסול, אבל זה דחו דהרי אמר רמי בר יחזקאל דאין עיקור סימנין בעוף, ולכך תירצו דלדין פסול אחר אתא שמואל והיינו בראשו בשיפוי, וקשה דהרי הדיוק שדייקנו היה באופן כללי דכל הפסול בשחיטה פסול במליקה, ואם אין עיקור סימנין בעוף ממילא כבר נדחה הדיוק ואינו נכון, דהרי איכא פסולים בשחיטה שאינם פסולים במליקה. ועוד קשה למה כלל בא שמואל לומר דדבריו הא דפסול בשחיטה פסול במליקה באופן של דיוק מן הכשר בזה כשר בזה, דלמה לא אמר דדבריו להדיא חידוש גבי הפסולים, ולמאי נקט דבריו גבי הכשרים דאין בהם חידוש? (הערה מ"א)

דף טז ע"א

לא. בגמ' ונוקמה בר' יוחנן הסנדלר דאמר לא שנא בשוגג ולא שנא במזיד לא אכיל ר' יוחנן הסנדלר קמפליג במוצאי שבת לאחרים ולא לו תנא דידן שחיטתו כשרה קתני לא שנא לו ולא שנא לאחרים. היינו דאמרו בגמ' דאי אפשר להוקים משנתינו בר' יוחנן הסנדלר, דהרי הוא אמר שרק לאחרים מותר במוצאי שבת, ואילו לו אסור לעולם, ומשא"כ התנא במשנתינו אמר דשחיטתו כשרה דמשמע לכולי עלמא בין לו ובין לאחרים, ואם לו אסור לעולם למאי נפק"מ לו דשחיטתו כשרה. אבל באמת קשה מה עניין הא דשחיטתו כשרה למה שנאסר עליו לאוכלו לעולם, הרי האיסור לאוכלו אינו מצד כשרות השחיטה, אלא משום קנס, ובאמת יש לומר דשחיטתו כשרה לכולי עלמא, רק דהוא למעשה אינו יכול לאוכלו משום קנס. ועוד, דאיכא ראייה ממשנתינו עצמה דמה ששחיטתו כשרה אינו הכרח

שיוכל לאוכלו, דהרי גבי יום הכיפורים אמרו דשחיטתו כשרה על אף דביומא אסור לו לאוכלו משום איסור עינוי דיום הכיפורים, אלא ודאי הביאור הוא דמצד כשרות השחיטה כשרה היא, ומ"מ מצד איסור יום הכיפורים כן אסור, וממילא כך יש לומר לעניינינו דעל אף דשחיטתו כשרה לו יהא אסור עולמית לאוכלו משום קנס, וממילא למה אי אפשר לומר דמשנתינו בר' יוחנן הסנדלר אזלה, וצ"ע.

דף טז ע"ב

לב. בגמ' בעי רבא תלוש ולבסוף חברו לענין שחיטה מאי ת"ש היה צור יוצא מן הכותל או שהיה קנה יוצא מאליו ושחט בו שחיטתו פסולה הכא במאי עסקינן בכותל מערה דיקא נמי דקתני דומיא דקנה עולה מאליו שמע מינה. היינו דאין ממשנצינו ראייה לגבי תלוש ולבסוף חברו, דשם איירי במחובר ממש דהיינו כותל מערה, ולכך הביאו כאן ם אופן של קנה העומד מאליו שגם הוא מחובר. אבל קשה כלל מה

הספק לגבי שחיטה לומר שיהא תלוש ולבסוף חברו שונה דינו ממחובר מעיקרו, דהרי כל הטעם שאסור לשחוט במחובר הוא מגזירת הכתוב דכתיב ויקח את המאכלת, דבעינן דבר הניקה ביד ומחובר אינו כן, וא"כ מכתוב זה עצמו יש ללמוד דגם תלוש ולבסוף חברו יהא פסול לשחיטה, דהרי גם הוא אינו ניקח ביד וכמו מחובר, ומאי שנא ומה היה האיבעיא של רבא. ואולי יש לומר דהיות ובזה שחברו היה בו אפשרות קודם החיבור שכן ניקח ביד, ממילא היה צד לומר דהרי הוא כן בכלל ויקח את המאכלת, וכן יהא כשר, או דלמא היות ועכשיו בזמן שחיטתו למעשה אינו בכלל ויקח, כן יהא פסול לשחיטה כמו מחובר, וזה היה ספיקו של רבא בזה.

דף יז ע"א

לג. בגמ' בעי ר' ירמיה אברי בשר נחירה שהכניסו ישראל עמחקן לארץ מהו אימת אילימא בשבע שכבשו השתא דבר טמא

אישתרי להו דכתיב ובתים מלאים כל טוב ואמר ר' ירמיה בר אבא אמר רב כתלי דחזירי בשר נחירה מיבעיא אלא לאחר מכאן. היינו דאם איירי כאן בתחילת כניסתם לארץ דהיינו בשבע שכבשו, הרי הותר להם גם בשר טמא, דממילא כ"ש דבשר נחירה שהיה מותר להם קודם, אם נחרום קודם שנכנסו לארץ יש להתיר להם. אבל באמת קשה מהיכן באמת למד ר' ירמיה אמר רב דבשר טמא דהיינו כתלי חזירי הותרו להם לאכול בשבע שכבשו, וכי משום דכתיב ובתים מלאים כל טוב יהא בכך ראייה שאיירי בבשר טמא שיהא מותר להם, הרי אפשר לומר דמלאים כל טוב היינו בכסף וזהב, או בפירות וכדומה, או אפי' בבשר נחירה שנחרום קודם שבאו ישראל, אבל לומר דאיירי בבשר חזיר מניין לנו, ואיך אפשר להתירו כשהכתוב אסרו להדיא, ואין לך היתר בהדיא כנגדו בכתובים, וצ"ע.

לד. בגמ' אמר רבה שנית הכל שחטין ולעולם שוחטין בכל שוחטין מאי משנית ליה וכי תימא בין בצור בין בזכוכית בין בקרומית של קנה הא דומיא דהנך קתני אי הנך בשוחטין האי נמי בשוחטין ואי הנך בנשחטין האי נמי בנשחטין. היינו דאי אפשר לבאר הא דבכל שוחטין כמו שביארנו הא דהכל שוחטין ולעולם שוחטין, שאותם ביארנו בנשחטין ולא בשוחטין, ואילו את בכל שוחטין קשה לבאר בנשחטין, דאם נבאר דבא למימר דאפשר לשחוט בין בקנה בין בצור וזכוכית, הרי זה בשוחטין ולא בנשחטין. אבל קשה דמה כלל ההכרח להשוותם או כולם בשוחטין או כולם בנשחטין, זיל בתר משמעותו, ובכל שוחטין משמע להדיא דאיירי בדבר ששוחטין בו, ואילו הכל שוחטין משמע דאיירי בדבר שנשחט והיינו בנשחטין, ולמאי כלל בעינן להשוות כולם בעינן אחד. ואולי יש לומר דבאמת אין הכרח, רק דהיכי דאפשר לתרין כולן בעינן אחד מקשינן הכי כיון

שאיכא לתרין בהכי, אבל באמת להכריח דווקא בעינן אחד אין הכרח, והיכי דלא מצינו לתרין באמת אין כלל להקשות כן.

### דף יז ע"ב

לד. בגמ' ושאין בה אלא פגימה אחת אוגרת פסולה מסוכסכת כשרה וכו' אוגרת משתי רוחות מסוכסכת מרוח אחת מאי שנא משתי רוחות דמורשא קמא מחליש ומורשא בתרא בזע מרוח אחת נמי חורפא דסכינא מחליש מורשא בזע דקאים ארישא דסכינא סוף סוף כי אזלה מחליש כי אתא בזע כגון שהוליד ולא הביא. היינו דלמסקנת הגמ' הטעם דמרוח אחת דהיינו מסוכסכת כשרה, זהו משום דאיירי שהוליד ולא הביא, דממילא אין הפגימה קורע ממש את הסימנים, אלא רק מחלישו, ולכך שחיטתו כשרה. אבל קשה דהרי בשחיטה בעינן הולכה והבאה, והלוכה בלא הבאה אינה שחיטה כשרה, ואין לומר דרק לכתחילה בעינן גם הבאה, אבל בדיעבד אין זה

מעכב את השחיטה, ונאמר דבהולכה לבד שחיטתו כשרה בדיעבד, זה אינו, דהרי מצינו לעיל בגמ' (יב:) דכן בעינן גם בדיעבד הבאה גם כן, דאיירי שם בזרק סכין דנועצה בכותל והלכה ושחטה בדרכה דנחלקו בה ר' נתן וחכמים, דר' נתן מכשיר וחכמים פוסלין, ושם הקשו והא בעינן מוליד ומביא, והיינו דחקושיא היא על ר' נתן דאיך הכשיר הגם דאופן דדיעבד הוא, והרי אין כאן הולכה והבאה, ותירצו שם בגמ' שהלכה ובאה כדרכה, מ"מ משם משמע דאם לא היה מיירי בהלכה ובאה כדרכה לא היה יכול ר' נתן להכשיר אפי' בדיעבד, דממילא למה כאן הכשירו מסוכסכת בהולכה בלא הבאה הגם דדיעבד הוא, הרי משמע דמעכב הדבר אפי' בדיעבד ואינו כשר בהכי, וצ"ע.

דף יח ע"א

לו. בגמ' אמר רב הונא האי טבחא דלא סר סכינא קמי חכם

משמתינן ליה זרבא אמר מעברינן ליה ומכריזין אבישריה דטריפה היא. צריך ביאור למה חמור כל כך זה השוחט שלא הראה סכינו קמי חכם, עד כדי כך שנחלקו אם לנדונו או אפי' להעבירו לגמרי מעסק השחיטה, ולא עוד אלא גם הטריף את בשרו שכבר שחט, הרי לעיל (יז:) אמר ר' יוחנן דלא אמרו להראות סכין לחכם אלא מפני כבודו של חכם, והוי רק דין דרבנן, וממילא למה א"כ יהא חמור כ"כ לנדונו על כך או אפי' להעבירו מעסק השחיטה, דהיכן מצינו חומרא של נידוי על פגיעה בכבוד החכם בשב ואל תעשה, והיינו על אף שלא פגע בו ברבים וכדומה, וצ"ע.

לו. בגמ' אמר רבה בר הונא שן תלושה וצפורן תלושה מותר לשחוט בה לפתחילה. עיין ברש"י דביאר שנתלש הלחי מן האדם או מן הבהמה לאפוקי מחוברת לבעלי חיים. צריך ביאור מניין לו לרש"י דשן תלושה היינו בתלושה יחד עם הלחי ולא תלושה שן לעצמה, וכי

בשן לעצמה אין שחיטתו כשרה, וזה מניין לו, ואדרבה מלשון הגמ' שן תלושה משמע דהיא עצמה כשהיא תלושה שחיטתה כשרה, משמע בלא לחי גם כן. ואולי יש לומר דבאמת לא בא רש"י לומר דרק בשמחוברת בלחי כשרה שחיטתה, אלא בא רש"י לחדש דאפי' במחוברת בלחי כשרה, וזהו דאמר רש"י לאפוקי מחוברת לבעלי חיים, היינו דרק כשמחוברת לבעלי חיים פסולה, אבל בלחי שנתלשה מבעל חי כשרה, והוא הדין בשן תלושה לגמרי לעצמה דגם בכך כשרה.

### דף יח ע"ב

לח. בגמ' כי סליק ר' זירא אכל מוגרמת דרב ושמואל אמרי ליה לאו מאתריה דרב ושמואל את אמר להו מאן אמרה יוסף בר חייה יוסף בר חייה מכולי עלמא גמיר שמע רב יוסף איקפד אמר אנא מכולי עלמא גמירנא אנא מרב יהודה גמירנא דאפי' ספיקי דגברי גרים. היינו דר' חייה אמר דאינו סומך על דברי רב יוסף

דאלו דברי רב ושמואל, דאפשר דבא לו מימרא זו מאדם שאינו מדקדק בדבריו, ואולי לאו מדברי רב ושמואל נינהו, אבל רב יוסף ששמע כן איקפד, ואמר דאדרבא רק מר' יהודה הוא גמיר, והוא הקפיד מאוד בדברים שאמר דאפי' ספיקי דגברי מי אמר המימרא היה גורם בדבריו. וצריך ביאור באמת על סמך מה אמר ר' זירא דרב יוסף מכולי עלמא גמיר, וכי לא ידע ר' זירא דמרב יהודה הוה גמיר, ואם לא הוה ידע למה אמר בסתם דמכולי עלמא הוה גמיר, הרי אפשר דכן גמיר מאדם המדקדק בדבריו וכפי שהיה באמת דגמיר מרב יהודה. ואולי יש לומר דסבר ר' זירא דכיון דרב יוסף סגי נהור הוה, ואמרו בגמ' בשקלים דבעינן שיחא הלומד המימרא לומר כשהבעל מימרא עומד כנגדו, ובלאו הכי אינו גומר דבריו ממנו כדבעי, ממילא זהו כוונתו של ר' זירא דמכולי עלמא הוה גמיר, היינו שלא היה יכול לראות בעל המימרא כנגדו לגמור מן הבעל מימרא עצמו, אלא מכולי עלמא

גמיר היינו בלא שיעמוד כנגדו, ולכך חשש דלמא לא גמיר כדבעי, וממילא אפשר דידע שהיה רב יוסף גמיר מרב יהודה, אבל עדיין לא סיפק הדבר אצלו דהרי אינו רואה בעל המימרא כנגדו, אבל רב יוסף שלא הבין כוונתו, וחשב שכוונתו שהיה לומד ממי שאינו מדקדק בדבריו לכך איקפד.

## דף יט ע"א

למ. בגמ' רב נחמן אפשר משיפוי כובע ולמטה א"ל רב חנן בר רב קטינא לרב נחמן כמאן לא כרבנן ולא בר' יוסי בר' יהודה אמר ליה אנא לא חילק ידענא ולא בילק ידענא אנא שמעתא ידענא. היינו דהקשה רב חנן על רב נחמן דמה שאמר הוא דמשיפוי כובע ולמטה כשר אין זה לכו"ע לא כרבנן ולא בר' יוסי בר' יהודה וממילא כמאן אמרה לשמעתי, והשיב לו רב נחמן דלא חילק ולא בילק ידענא אלא שמעתא ידענא, היינו כדביאר ברש"י לא חילק כרבנן דבעינן

לחלק הטבעת לשנים, ולא בר' יוסי בר' יהודה דבעינן לבלק הסימנן דהיינו לקרוע אותם לגמרי, אלא שמעתא ידענא כפי שאמרו האמוראים דבכהאי גוונא כשרה. ונראה לבאר דברי רב נחמן אלו גם לעניינינו לעניינא דיומא בעומדנו אתה בשלושת ימי הגבלה קדם האי יומא קדישא יום מתן תורה, שבו ניתנה תורה לישראל, וכפי שידוע מצדיקים שאמרו דמשבועות היו רועדים יותר מראש השנה, והטעם לכך דבראש השנה נידונין על הגשמיות, וכפי שאמר הרה"ק ר' ברוכל ממעזיבז זי"ע שראש השנה 'איז א בילקע ארויף א בילקע אראפ' (לחמניה יותר לחמניה פחות), אבל בשבועות נידונין על הרוחניות איזה חלק בתורה נקבל כמה נזכה ללמוד השנה, מה יהא על היראת שמים שלנו וכדומה וכדומה, דודאי גדול הוא הרבה יותר. ונראה להסמך דברי רב נחמן כאן על המימרא של הרבי ר' ברוכל, אנא לא חילק ידענא ולא בילק ידענא,

דף יט ע"ב

היינו לא חלה ולא בילקע, (חלה ולחמניה) אנא שמעתא ידענא, היינו דהעיקר הוא כמה תורה נקבל וכמה יהא מנת חלקנו בתורתך, ושנוכה באמת לגדול בתורה ולהשיג עוד ועוד השגות בתורה ובעבודת ה' כדבעי. ואולי בזה גם אפשר לבאר מה שהביא כאן רש"י מה דבסנהדרין (צח:) גם הזכירו לשון זה, גבי הא דאמרו שם בגמ' דעתידים ישראל דאכלי שני משיח ופרכינן פשיטא אלא מאן אכיל להו אטו חילק ובילק אכלי ליה, ועל פי דברינו כאן אפשר לומר דקושיית הגמ' היתה דמה החידוש שיאכלו ישראל שני משיח, אלא מאן אם לישראל אכלי ליה, והתירוץ הוא אטו חילק ובילק אכלי ליה, ולא המשך הקושיא הוא, אלא תירוץ דזהו כוונת הגמ' שיאכלוהו ברוחניות, שיתענגו עם משיח בהשגות קדושות בתורה וכדומה ולא בחלה ובילקע וכנ"ל, והיינו דהגם שפשוט הוא ששני משיח לישראל הוא, אבל זה נתחדש דברוחניות אכלי ליה ולא בגשמיות.

מ. בגמ' אזל ר' אבא אמרה קמיה דר' אלעזר אזל ר' אלעזר קמיה דר' יוחנן אמר ליה מאי שנא א"ל שחט במקום נקב נעשה כמי ששחט עובד כוכבים וגמר ישראל שחט ופגע בו נקב נעשה כמי ששחט ישראל וגמר עובד כוכבים. היינו דבשחט במקום נקב הרי החיות של הבהמה רובה פסקה על ידי שחיטה, ולכך הוי שחיטה כשרה, וכשם שבשחט עובד כוכבים והמשיך ישראל, רוב השחיטה נעשה על ידי הישראל וכשרה, אבל בשחט ופגע בנקב אזי רוב החיות של הבהמה פסקה על ידי הנקב ולא על ידי השחיטה, דהרי הוא שחט רק קצת קודם הנקב, ומכוח הנקב נפסקה חיותה של הבהמה, והוי כשחט ישראל והמשיך עכו"ם, דרוב החיות שחט העכו"ם ופסולה. אבל קשה דכאן משמע דהחיות של הבהמה רובה פוסקת בחצי השני של השחיטה ולא בחציה הראשון, ואילו לעיל בע"א אמרו בגמ' דהגרים שליש

ושחט שני שליש דברי הכל  
פסולה דכי נפקא חיותא בעינן  
רובא בשחיטה וליכא, משמע שם  
דהחיות פוסקת בחציה הראשון  
של החיטה ולכך שני שליש  
האחרונים שנשחטה כראוי לא  
הויא שחיטה, ותרתי דסתרי  
נינהו, וצ"ע.

### דף כ ע"א

מא. בגמ' אמר ר' ירמיה אמר  
שמואל כל הכשר בשחיטה  
בנגדו בעורף כשר במליקה הא  
פסול בשחיטה פסול במליקה  
למעוטי מאי אילימא למעוטי  
עיקור סימנין והא תני רמי בר  
יחזקאל אין עיקור סימנין בעורף  
אמר רב פפא למעוטי ראשו  
וכו'. היינו דהיות ושמואל  
בדבריו נקט דהכשר בשחיטה  
כשר במילקה, הבינה הגמ'  
דהדיוק אתא שמואל לחדש, דהרי  
מה שכשר בזה כשר בזה כבר  
אמרו במשנה להדיא, ומה חידוש  
איכא בזה, ולכך דייקו דהא  
הפסול בשחיטה פסול במליקה,  
אבל רצו לבאר דאיירי כאן

בפסול עיקור סימנין ואולי לחדש  
בא שמואל דגם בעורף במליקה  
עיקור סימנין פסול, אבל זה דחו  
דהרי אמר רמי בר יחזקאל דאין  
עיקור סימנין בעורף, ולכך תירצו  
לדין פסול אחר אתא שמואל  
והיינו בראשו בשיפויו. אבל קשה  
דהרי הדיוק שדייקנו היה באופן  
כללי דכל הפסול בשחיטה פסול  
במליקה, ואם אין עיקור בימנין  
בעורף ממילא כבר נדחה הדיוק  
ואינו נכון, דהרי איכא פסולים  
בשחיטה שאינם פסולים במליקה.  
ועוד קשה למה כלל בא שמואל  
לומר בדבריו הא דפסול בשחיטה  
פסול במליקה באופן של דיוק מן  
הכשר בזה כשר בזה, דלמה לא  
אמר בדבריו להדיא חידושו גבי  
הפסולים, ולמאי נקט דבריו גבי  
הכשרים דאין בהם חידוש. ואולי  
זה יתורץ בזה, דבאמת חידושו  
היה על איזה מן הפסולים פסול  
במליקה כמו בשחיטה, רק היות  
ואין הכלל שווה בכל הפסולים,  
דהרי איכא עיקור סימנין דאין  
בעורף כמו בבהמה, ממילא לכך  
נקט כלל זה באופן של דיוק  
מדבריו, למימר דאין זה כלל בכל

גוונא, אלא איכא איזה מן הפסולים שפסול במליקה כמו בשחיטה, והיינו בשיפוי הראש.

### דף כ ע"ב

**מב.** בגמ' אמר רבא אי קשיא לי הא קשיא לי וכי מתה עומד ומולק. היינו דמה שאמר זעירי דבשבר המפרקת במליקה יחד עם רוב בשר עמה הרי זה נבלה, קשה לרבא אם נבלה היא למה אחר ששבר המפרקת וחתך רוב הבשר עדיין הוא ממשיך למלוק הסימנין, הרי וכי מתה עומד ומולק, דלמאי צריכין לכך. אבל באמת קשה מניין לרבא דבאמת בכהאי גוונא ממשיך ומולק הסימנין, דלמא יאמר לך זעירי דהרי זה נבלה ובאמת לכך אין צריך עוד למלוק הסימנין, ומה הקושיא כלל. ועיין ברש"י כאן

שביאר דרבא הקשה כן מדמבואר לקמן דמליקה כשרה בקדשים ובעינן חתיכת סימנין למה באמת הוא מולק אם נשברה המפרקת ונבלה היא. אבל באמת עדיין קשה דאם מבואר לקמן דהויא מליקה בכך וכשרה ובעינן חתיכת סימנין, א"כ קשה על זעירי מניין לו כלל דנבלה היא, הרי לקמן מבואר דכשרה היא. וצריך לומר דלכך הקשה כן רבא כיון שהיה לו תירוץ באמתחתו לבאר הא דמבואר לקמן יחד עם דברי זעירי, דבאמת שם איירי בנחתכה מפרקת בלא רוב בשר, ולכך כשרה ולכן בעינן חתיכת סימנין, אבל בנחתכה רוב בשר עמה באמת נבלה היא ואין צריך עוד להמשיך ולמלוק הסימנין.